…Ні! Годі, годі сльози лити,
Страждати марно в глушині!
Забрали все, чим міг би жити,
Нічого ж не дали мені.
Невільник – догоджати треба,
Злим людям!.. З потом кров тече.
Немає милості від неба:
То спека, то мороз пече.
Посів мій нищать суховії,
В криву хатчину громи б'ють;
Овечку вовк роздер – надіі
Нема ні на що – гнів і лють!
Марніє жінка, гине з праці,
В дірявім ходить каптані…
Гей ти, що пестишся в палаці,
Моє життя пізнав чи ні?!
А доки житиму так, доки
Терпітиму цей страм і жах?!
До кістки вжерлися волоки,
Кривавлять ноги в личаках.
Гризе сорочка зрібна плечі,
Сіряк – одежечка моя —
Не вирятує в холоднечі,
А влітку парить, як шлея.
Чуприна, пріючи від поту,
Облазить, а шапчина – сміх…
Я від коси нажив ломоту,
А дихавицю – від чепіг.
Вуграми від мозолів руки
Покрилися – аж плоть гниє.
О, скільки горя, скільки муки
Життя безрадісне дає!
Ніхто мене вже не втішає —
"Даруй!" не каже чи "Пробач!".
Лиш відгомін озветься в гаї,

Як заспіваю через плач.
Гей, розтлумач, поріддя враже,
Злодії, трутні всі, скажіть:
Чому, де труд кривавий ляже, —
Раює пан, палац стоїть?
Чому, скажіть, з мого посіву
Врожай збирати має він?
...О, геть цю скаргу нещасливу,
Гуде нової пісні дзвін!
Чекав я довго, та чекати
Набридло вже, пани, мені.
Тепер шукатиму відплати
За кривди й муки навісні!

10 вересня 1906 р.